

The Travancore-Cochin Treasure Trove Bill

Minister for Finance and Revenue (Sri. A. J. John): Sir, I move that the Travancore-Cochin Treasure Trove Bill as reported by the Select Committee be taken into consideration.

The question that the Travancore-Cochin Treasure Trove Bill be taken into consideration was put and carried.

The question that Clause 2 stand part of the Bill was put and carried. Clause 2 was added to the Bill.

Clause 3

Sri. K. P. Nilakanta Pillai: Sir, I move: "In clause 3 (1), line 2, substitute the word 'Hundred' for 'ten'."

സർ, ഈ ബില്ലിലെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ഭൂമിയുടെ അടിയിൽ ഒളിച്ചു വെച്ചിട്ടുള്ളതും അടിഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുമായ പത്തു രൂപയ്ക്കുമേൽ വിലയുള്ള ഏതെങ്കിലും വസ്തുക്കൾ ഉണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അതു ഷഹറായി കരുതണമെന്നും അതിനെ ഈ ബില്ലിലെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം മൂന്നു മുതൽ ഒൻപതുവരെ ക്ലാസ്സുകൾ അനുസരിച്ചുള്ള നടപടികൾ നടത്തണമെന്നുമാണ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്. ഇപ്പോൾ നിലവിലിരിക്കുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ ൧൦൮൪-ലെ ആക്ടനുസരിച്ച് ഈ പത്തുരൂപയ്ക്ക് പകരം ൫൦ രൂപാ എന്നാണ് കാണുന്നത്. എന്റെ ഭേദഗതി ഈ ബില്ലിൽ പറയുന്ന പ്രകാരം പത്തു രൂപാ എന്നുള്ളതു മാറ്റി ൧൦൦ രൂപാ എന്നാക്കണമെന്നാണ്. അതിന്റെ കാരണവും വ്യക്തമാണ്. ൧൦൮൪-ലെ ആക്ടിൽപോലും പറയുന്നത് ൫൦ രൂപയ്ക്ക് താഴെ വിലവരുന്ന ഏതു സാധനങ്ങളും ഭൂമിയ്ക്കടിയിൽ എവിടെയെങ്കിലും കിടന്നാൽ അതൊരു ഷഹറായി കരുതാനോ അവകാശം നിർണ്ണയം ചെയ്യുന്നതിനോ യാതൊരു അധികാരവും ഇല്ലാ എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഷഹർ എന്നുള്ളത് ഡിഫൈൻ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. "Treasure means anything of any value hidden in the soil or in anything affixed thereto." എന്നാണ്.

അങ്ങിനെ നോക്കുന്നപക്ഷം പത്തു രൂപയ്ക്കുമേൽ വിലയുള്ള ഏതു സാധനങ്ങളും ഭൂമിയ്ക്കടിയിൽ കിടന്നാൽ അതു ഷഹറായി കരുതി അതേ സംബന്ധിച്ചു വേണ്ട നടപടികൾ നടത്തണമെന്നാണ്. അതു ആവശ്യമില്ലാത്ത ഒരു ഉപദ്രവമാണെന്നു ഇതു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ആളിനും, അതുമാത്രമല്ല ഗവണ്മെന്റിനു പോലും തോന്നുന്നതുമാണ്. ഒരു തോടൊ കുമ്മോ കഴിക്കുമ്പോൾ അതിനടിയിൽ വല്ല കരിങ്കല്ലോ തടിയോ അതല്ലെങ്കിൽ കട്ടമെളിയോ കാണുന്നപക്ഷം അതൊക്കെ ഷഹറായി കരുതിയാൽ അതിന്റെ അവകാശത്തെപ്പറ്റി നിർണ്ണയിച്ചു അതിന്റെ ഓഹരി തിട്ടപ്പെടുത്തുകയും നടപടി നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് കൊണ്ട് യാതൊരുപയോഗവും ഇല്ല എന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ കാണാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ ബിൽ പാസ്സാക്കുകയല്ലാതെ അതു നടപ്പിൽ വരുത്താൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു എനിക്ക് സംശയമാണ്. ഇപ്പോൾതന്നെ ഇതുമാതിരി നിയമമുണ്ടെങ്കിൽ പുറമ്പോക്കുസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും ചെളിയും മറ്റും കോരാൻപാടില്ല എന്നു റൂളുകൾ ഉണ്ട്. അങ്ങിനെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ ഞങ്ങൾ പി. ഡബ്ലിയു. ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റിന്റേയും ഗവണ്മെന്റിന്റേയും ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതെനിക്കു ബോദ്ധ്യമുള്ള സംഗതിയുമാണ്. അതുകൊണ്ട് പത്തു രൂപാ എന്നു ഈ ബില്ലിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്യുന്നപക്ഷം അതു സംബന്ധിച്ച നടപടി നടത്തുന്നതിന് പാർലമെന്റുകാരന്മാർക്കും കളക്ടർക്കും മറ്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും ഉപദ്രവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഷഹർ എന്നു പറയുമ്പോൾ നിയമി എന്നാണ് പറയുന്നത്.

ഇന്നു രൂപ നോട്ടീസുപോലും വിലയില്ലാത്ത സ്ഥിതിയാണ്. എന്നാൽ നിധി എന്ന പറയുമ്പോൾ അതിന് രൂപ നോട്ടീസേക്കാൾ വിലയുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ കരുതുന്നത്. അപ്പോൾ ഈ പത്തു രൂപയിൽ കവിഞ്ഞു വിലയുള്ള സാധനങ്ങൾക്ക് ട്രഷർ എന്നു കരുതി നടപടി നടത്തണമെന്നു പറയുന്നത് ശരിയല്ല. ൧൦ വൺ-ലെ ആക്റ്റിൽ ൫൦ രൂപ എന്നു വച്ചിരിക്കുന്നത് ഇന്നു രൂപ ആക്കണമെന്നു പറയുന്നത് ഒരു വലിയ തുകയല്ല. ഇന്നു ൫൦ രൂപ എന്നുള്ളതു മാറ്റി രൂപ എന്നാക്കുന്നത് പുരോഗമനമാണ്. നേരെമറിച്ച് ൫൦ എന്നുള്ളതു മാറ്റി പത്തു എന്നാക്കുന്നത് അധോഗമനമാണ്, പുരോഗമനമല്ല. അതുകൊണ്ട് രൂപ രൂപയാക്കണമെന്നുള്ളതാണ് എന്റെ ഭേദഗതി. അത് സ്വീകരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഞാൻ ഈ ഭേദഗതിയെ എത്രക്കുന്നു. മി. കെ. പി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള ഈ ഭേദഗതി ഹാജരാക്കുന്നതിന് മുമ്പ് ഈ ട്രഷർ എന്നുള്ളതിന്റെ ഡെഫനിഷൻ ഒരു വായിച്ചുനോക്കിയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ചെളിയും, കരിങ്കല്ല് മറ്റും ട്രഷറായി കരുതും എന്നു പറയുമായിരുന്നോ എന്നെ നീക്ക സംശയമുണ്ട്. ചെളി ട്രഷറായി ഒളിച്ചുവയ്ക്കുന്ന ഒരു സാധനമാണെന്നു ഞാൻ ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. കഴിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അതിനകത്തു വല്ല സാധനവും കഴിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു മാത്രമേ ട്രഷറായി കരുതുകയുള്ളൂ.

ശ്രീ. കെ. പി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ള: ബഹു. മെമ്പർക്ക് അതേപ്പറ്റി അത്രയ്ക്കു റിവേയുള്ളു. വളരെ കാലങ്ങളായി വളരെ വിലപിടിപ്പുള്ള തടികളും മറ്റും ചെളിയിൽ കിടപ്പുണ്ട്. അതു ചിലപ്പോൾ അഞ്ചും ആറും കണ്ടി മരങ്ങൾ കാണാം. അതുപോലെതന്നെ ചിലപ്പോൾ വലിയ കരിങ്കല്ല് കണ്ടെയ്ക്കാം. അതുകൾ എല്ലാം ഈ ബില്ലിന്റെ ഡെഫനിഷൻ അനുസരിച്ചു ഒരു ട്രഷർ ആകുകയില്ലേ എന്നു ഞാൻ ചോദിക്കുന്നത്.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: മനുഷ്യരുടെ പ്രവർത്തികൊണ്ട് ഒളിച്ചുവയ്ക്കപ്പെട്ട എന്തെങ്കിലും സാധനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രമേ ഡെഫനിഷനകത്തു വരികയുള്ളൂ. അതു കൂടാതെ തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നിയമത്തിൽ ൫൦ രൂപ വരെ വിലയുള്ള സാധനങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത് ഇപ്പോൾ പത്തു രൂപ ആക്കിയ,രിക്കുന്നു എന്നും പറയുകയുണ്ടായി.

ഇപ്പോഴത്തെ പണത്തിന്റെ വില വച്ചുനോക്കുന്നപക്ഷം അതു വളരെ കുറവായിപ്പോയി എന്നുമാണ് പ്രസ്താവിച്ചത്. ഇപ്പോൾ കൊച്ചിയിൽ നിലവിലുള്ള നിയമത്തിൽ പത്തു രൂപ എന്നാണ് വച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ൧൦ വൺ ൧-ലെ ഇൻഡ്സ് ട്രഷർ ട്രാവ് ആക്റ്റിലും ഈ പത്തു രൂപ എന്നാണ് വച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ബില്ലിൽ ഈ പത്തു രൂപ എന്നു വച്ചിരിക്കുന്നത് തീരെ നിസ്സാരമായ തുക അല്ലെന്നു കാണുവാൻ കഴിയും.

പത്തു രൂപ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഒരു നിധി ആകയില്ലേ എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നാം മനസ്സിലാക്കിയത്. എന്നാൽ ഒരു നിയമം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ അതു സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ നിലയെക്കുറിച്ച് പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് പത്തു രൂപ എന്നു ഈ ബില്ലിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ കാരണങ്ങളാൽ ഈ ഭേദഗതിയെ ഞാൻ എതിർക്കുന്നു.

Sri. D. Gnanasigamani: One question Sir. Have any cases arisen under this Act?

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: നിശ്ചയമില്ല.

The amendment was put and lost.

The question that clause 3 stand part of the Bill was put and carried.

Clause 3 was added to the Bill.

The question that clauses 4 to 7 stand part of the Bill was put and carried.

Clauses 4 to 7 were added to the Bill.

Clause 8

Sri. D. Gnanasigamani: I move :

Rewrite clause 8 as follows :—

" 8 (i) If upon such enquiry the Collector sees no reason to believe that the treasure was so hidden, or

(ii) if, where a period is fixed under section 7, no suit is instituted as aforesaid within such period to the knowledge of the Collector, or

(iii) if such suit is instituted within such period and the plaintiff's claim is finally rejected,

the Collector may declare the treasure to be ownerless.

Any person aggrieved by a declaration made under sub-section (i) of section 8 may appeal against the same within two months from the date thereof to the Board of Revenue.

Subject to such appeal every such declaration shall be final and conclusive."

So far as the first portion of this clause is concerned, I have not made any change excepting to regroup them under clauses (i) to (iii). So far as the second portion is concerned, instead of making the cases coming under all the three clauses appealable under the second paragraph of that clause, I suggest that clause (i) of section 8 alone be made appealable. This is all the change that I have suggested.

Now, the clause as it stands is :

" If upon such enquiry the Collector sees no reason to believe that the treasure was so hidden, or

if, where a period is fixed under section 7, no suit is instituted as aforesaid within such period to the knowledge of the Collector, or

if such suit is instituted within such period and the plaintiff's claim is finally rejected,

the Collector may declare the treasure to be ownerless."

Three cases are contemplated under this provision. One is that where the Collector declares in his own right the treasure to be ownerless; secondly, where the Collector fixes a time for the party concerned to take a suit before the Civil Court and where such a suit not being instituted, and thirdly, where it contemplates a case where a time has been fixed by the Collector and the party concerned has taken the suit and the claim is finally rejected. In all these cases, an appeal has been provided for under this clause. It appears to me, in respect of matters covered by the last portion where a party has taken a suit and the claim is finally rejected, the order that is passed by the Collector is only a consequential order, and in such a case, no appeal is necessary. It is granted under the provisions of this Act that the matter, in case of dispute, will have to be finally settled by the Civil Court. So, in cases where the Collector fixed a time and the party takes a civil suit and the claim is finally rejected, the order passed by the Collector is merely consequential. So, in respect of that, it appears to me that no appeal is necessary, and the appellate authority cannot change, vary or modify that decision because it is a final adjudication by the Civil Court.

The other case is where the Collector fixed a time and the party concerned does not choose to take the matter to a Civil Court and so he gives up his right.

In such a case also, the order of the Collector can only be merely consequential. So, in respect of that also, no appeal need be provided for because the party concerned has given up the right of action before the Civil Court and the matter is thus practically concluded by the order of the Collector. On the other hand, the Collector takes the decision himself in respect of the first, and it is of course absolutely necessary that an appeal be provided for. That is why I have split up the clause into three parts. One, a case in which a Collector passes an order and where an appeal is necessary, and the other two cases where the party has taken the matter to a Civil Court and where the claims are rejected, or, finally adjudicated upon, and where no appeal need be provided for. That is why I say in the second portion, "Any person aggrieved by a declaration made under sub-section (i) of section 8 may appeal against the same within two months from the date thereof to the Board of Revenue." It appears to me that in respect of the first clause alone, an appeal is necessary. In respect of the other two clauses, an appeal is not necessary because the order passed by the Collector can only be consequential, and the appellate authority cannot question or otherwise vary the decision by a Civil Court. I submit that this amendment may be adopted.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ: ഞാൻ ഈ ഭേദഗതിയെ എത്രക്കുന്നു. ശ്രീ ജ്ഞാനശിഖാമണിയുടെ ഭേദഗതിയിൽ 'പറയുന്നത്' ഇതിൽ ഒന്നാമത്തെ ഉപ വകുപ്പിനുമാത്രം അപ്പീൽ കൊടുക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥവച്ചാൽ മതിയെന്നും രണ്ടും മൂന്നും ഉപവകുപ്പിലെ കാര്യങ്ങൾക്ക് അപ്പീൽ അവകാശം വേണ്ടെന്നുമാണ്. ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്ന മാതീരിയാണെങ്കിൽ രണ്ടും മൂന്നും ഉപവകുപ്പുകളിലെ കാര്യങ്ങൾക്കും അപ്പീലിന് അവകാശം വച്ചിട്ടുണ്ട്. അതായതു ഒരു കളക്ടറുടെ തീരുമാനത്തിന്മേൽ കക്ഷിക്ക് റവന്യൂബോർഡിൽ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കുന്നതിന് അവകാശം നൽകുകയും ഒരു സിവിൽകേസിന് പോകാതെതന്നെ റവന്യൂബോർഡിൽനിന്നും നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് സൗകര്യമുണ്ടാക്കുകയുമാണ് ഈ വ്യവസ്ഥകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അങ്ങിനെ ഒരു സിവിൽകേസിന് പോകാതെതന്നെ കക്ഷിക്ക് നിവൃത്തിമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാക്കാമെന്നുവരുന്നത് കൂടുതൽ സൗകര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭേദഗതി സ്വീകരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

Sri. D. Gnanasigamani: The Hon'ble Minister has not understood my point. Here, one of the clauses is: "If such suit is instituted within such period and the plaintiff's claim is finally rejected." In such a case, the order that is passed by the Collector is only consequential. The matter is finally adjudicated upon by the Civil Court. Then, what is the need for an appeal? That is the question that I put to the Hon'ble Minister.

The amendment was put and lost.

Clause 8 was put and carried.

Cause 8 was added to the bill.

The question that clauses 9 to 14 stand part of the Bill was put and carried.

Clauses 9 to 14 were added to the Bill.

Clause 15

Sri. P. S. Nataraja Pillai: I move that in clause 15 the following proviso be added:—

"Provided the person entitled to payment under this Section, if he questions the value of the material or portion thereof fixed by the Collector, may, within two months from the date of the order of the Collector to acquire, institute a suit in the

[Sri. P. S. Nataraja Pillai].

Civil Court to have the value of such material fixed." The clause as it stands is: "The Collector may, at any time after making a declaration under Section 8, and before delivering or dividing the treasure as herein before provided, declare, by writing under his hand, his intention to acquire, on behalf of the Government, the treasure or any specified portion, thereof" etc. I want the proviso added that: "Provided the person entitled to payment under this Section, if he questions the value of the material or portion thereof fixed by the Collector, may, within two months from the date of the order of the Collector to acquire, institute a suit in the Civil Court to have the value of such material fixed."

Sir, a treasure may have a monetary value or may not have a monetary value. It was said here by the Honourable mover himself that a treasure may be a hidden thing. Anything may lie hidden. We have heard excavations being hidden by natural causes and the things lying hidden will come under this provision. It need not necessarily be hidden by an individual. Things lying hidden through causes other than those of individuals will also, I presume, fall within the purview of this provision. Therefore, if a treasure is found and if the Government thinks of acquiring it for themselves for the purpose of exhibition and if that treasure is a very valuable relic or heirloom of a particular individual or family, then, the real value will depend upon the point of view of the approach. The Collector may fix a value. But an opportunity must be given to get a reasonable value for such things. Apart from the monetary value, certain objects may possess an intrinsic value. Their metal, or the workmanship displayed on the object, may fetch a very high value in the world as a piece of art or curio. So, if the District Collector says that an idol was made in brass or glass and assesses it to a particular price and secures that object for the Government, then it will be a substantial loss to the owner of that object since the owner may be able to fetch a far high price in the markets of the world, for that object, as a curio. So, the opportunity for the owner to recoup the value of the object and to get adequate compensation must also be provided. It should not be simply stated that the Collector, on behalf of the Government, may acquire it. That will be expropriation in one form.

ശ്രീ. എ. ജെ. ജോൺ : ഭൂമിയിലെ സംബന്ധിച്ചത് ഞാൻ നേരത്തെ ഇവിടെ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായം എന്റെ സ്റ്റേയിംഗിൽ ശ്രീ. കെ. പി. നീലകണ്ഠപ്പിള്ളക്ക് ആദ്യ സ്വീകാരമായിട്ടു തോന്നിയില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതുപോലെ തടികളേയും മറ്റും സംബന്ധിക്കുന്ന കാര്യം ഫോറസ്റ്റ് ആക്റ്റിൽ പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചു പല കോടതികളിൽനിന്നും അനേകം വിധികളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

"The Act applies only to things which have been hidden. . Timber found embedded in earthwork is covered by Section 45 of the Forest Act and not by this Act. Property not hidden is not treasure trove and belongs to the owner of land on which it is found."

ഇതനുസരിച്ചാണ് ഭൂമി എന്നാൽ എന്താണെന്നു ഞാൻ നേരത്തെ പറഞ്ഞത്.

Sri. D. Gnanasigamani : Are they decisions of this State ?

Sri A. J. John: No, no. They are British Indian decisions—Calcutta, Madras and other places.

നടരാജപിള്ളയുടെ ഭേദഗതി സ്വീകരിക്കാൻ എനിക്ക് സമ്മതമാണ്. പക്ഷെ ആ ഭേദഗതിക്ക് അല്പം വ്യത്യാസം വരുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ ഇതിൽ പതിനാറാം വകുപ്പിലെ വ്യവസ്ഥയും ഇതും പരസ്പരവിരുദ്ധമായിപ്പോകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് "Subject to the provisions of Section 15" എന്ന് കൂടി

ക്ലാസ്സ് മണ്ണു-നമുവിൽ ചേക്കാമെങ്കിൽ ഇതു സ്വീകരിക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ബഹു. മെമ്പർക്ക് അതു സമ്മതമാണെങ്കിൽ ഞാൻ നിർദ്ദേശിച്ച ഭേദഗതി യോടു കൂടി ഈ ഭേദഗതി ഞാൻ സ്വീകരിക്കുന്നു.

Sri. P. S. Nataraja Pillai : I agree to the suggestion.

Mr. Speaker : The amendment is therefore accepted subject to the condition that a consequential amendment to clause 16 may be added.

Sri. A. J. John : There is one difficulty. There is another amendment to clause 16 by Sri. Gnanasigamoni, i.e., to delete clause 16 and re-number. So, these amendments may be discussed together.

Mr. Speaker : Before I dispose of this amendment, I shall have the next amendment also gone into. Does the hon'ble member Mr. Gnanasigamoni move his amendment to clause 16?

Sri. D. Gnanasigamoni : I do not move that amendment.

Mr. Speaker : So I believe, this amendment, on the condition suggested by the Hon'ble Minister, may be accepted.

Sri. A. J. John : Yes.

The amendment was put and carried.

The question that Clause 15, stand part of the Bill was put and carried.

Clause 15, as amended, was added to the Bill.

Clause 16

Mr. Speaker : While accepting Sri. P. S. Nataraja Pillai's amendment to clause 15 a consequential amendment was proposed by the Hon'ble Minister as a condition precedent to accepting that amendment. What is the amendment proposed?

Sri. A. J. John : The words "Subject to the provisions of Section 15" be added before the words 'No decision..' in Clause 16.

The amendment was adopted.

The question that Clause 16 as amended stand part of the Bill was put and carried.

Clause 16 as amended was added to the Bill.

The question that Clause 17 stand part of the Bill was put and carried.

Clause 17 was added to the Bill.

Sri. D. Gnanasigamoni : I do not move my amendment to clause 18.

The question that Clauses 18 to 22 stand part of the Bill was put and carried.

Clauses 18 to 22 were added to the Bill.

The question that Clause 1 and Title stand part of the Bill was put and carried.

Clause 1 and Title were added to the Bill.

The question that the Preamble stand part of the Bill was put and carried.

The Preamble was added to the Bill.

Sri. A. J. John : I move that the Third Reading of the Bill be taken up tomorrow.

Sri. T. K. Narayana Pillai : I second the motion.

The motion was put and carried.

The Assembly adjourned at 4-35 p.m. to meet again at 11 a.m. on Saturday, the 24th February 1951.

V. KRISHNAMOORTHY AIYAR

Secretary to the Legislative Assembly